

— Друга вестъ отъ Михаилъ Комненъ?

Борилъ леко въздъхна, махна съ ржка, сбърчи чело.

— Дребни работи. На 20 юний Епиръ станалъ васалъ на Венеция. Стрѣзъ и Михаилъ се готвятъ за голѣмата бранъ напролѣтъ. И Ласкарисъ стѣга корабитѣ си. Той ще нападне Ерикъ по море...

— Напролѣтъ? По кое време?

— Не знамъ точно... Следъ събора противъ богомилитѣ... — и изведнѣжъ той млъкна.

Целгуба не биваше да знае всичко. Невѣрна и коварна бѣ куманската ѝ кръвь... За да се спаси отъ въпроситѣ за дъщерята на епирския деспотъ, той твърде много бѣ развързалъ езика си.

— Значи друго нищо...

Тя тръгна къмъ вратата, безъ да кимне съ глава, безъ да се извърне.

Само на устнитѣ ѝ не изчезна тънката, насмѣшлива усмивка.

2

Съ бързи стѣпки госпожа Евпраксия се завръщаше отъ първата утринна служба къмъ дома си. Нѣкакво чудно безпокойство стѣгаше сърцето ѝ. Отъ деня, когато голѣмиятъ ѝ синъ Добромиръ бѣ забѣгналъ въ неизвестни и опасни странствувания изъ цѣла България, тя не можеше да има покой нито единъ часъ. Сякашъ всѣки следващъ мигъ трѣбваше да ѝ донесе непозната напасть, лоши новини. Добре, че поне малкиятъ ѝ синъ Витлеемъ остана на страна отъ ересъта. Иначе Борилъ щѣше и него да преследва, за да се отърве отъ умразнитѣ привърженици на Иоанъ Асѣна.

Тя изкачи на единъ дѣхъ стълбитѣ на калето, отметна вдовишкото си було и веднага попита излѣзлия да я посрещне отрокъ.

— Тука ли е Витлеемъ?

— Тука — отвърна прислужникътъ.

Евпраксия въздъхна облекчено, сякашъ се надѣваше да чуе непозната, грозна вестъ.